

BİRİNCİ BÖLÜM

Sahnede oturmuş, boş gözlerle salona bakıyorum. Aklıma, buraya ilk geldiğimde izlediğim o müthiş gösteri geliyor. Bu geceki kan donduran, barbarca ‘gösteri’ ile kıyaslıyorum onu. Kendimi çok küçük ve yalnız hissediyorum.

Vancha, Steve son kozunu oynadığında bile serinkanlılığını korumayı başarmıştı. Sahneye doğru ilerlemeye devam etmiş ve Steve, Gannen ve S.R.’nin kaçtığı tünele doğru koşup gözden kaybolmuştu. Bu tünel binanın arka tarafındaki sokaklara açılıyordu ve maalesef canavarların ne yöne gittiğini görmek imkânsızdı. Öfke içinde küfrede küfrede geri döndü Vancha. Sahnede boynu kırılmış bir kuş gibi cansız yatmakta olan Shancus’u görünce de durup dizleri üstüne çöktü.

Bu sırada Evra da Vancha’nın az önce geçtiği şekilde çukuru geçmeye çabalıyor, bir yandan da var gücüyle oğluna haykırıyor; her ne kadar bunun için artık çok geç olduğunu biliyor olsa da ona ölmemesini, dayanmasını söylüyordu. Evra’yı tutmamız gerekirdi aslında –birkaç defa düşüp yaralandı ve çukurda can vermesi işten bile değildi– ama hepimiz dehşet içinde donakalmıştık.

Neyse ki Evra çok ciddi bir yara almadan sahneye varabilirdi. Varır varmaz da oğlunun yanına çöküp yaşam belirtileri aradı... Bulamayınca da acı içinde feryat etmeye başladı. Izdırap içinde hıçkırıyor, Shancus’un başını kucağında tutarken

gözyaşları oğlunun hareketsiz yüzüne damlıyordu. Bizler ise olanları salonun diğer tarafından izliyor, acıyla gözyaşı dö-küyorduk. Normalde yüzünde çelik gibi sert bir ifade taşıyan Alice Burgess bile ağlıyordu.

Bir süre sonra Harkat da kazıklara tutuna tutuna çukuru geçip diğer tarafa vardı. Sahnede uzun bir kalas duruyordu. Bizlerin de çukuru geçip sahneye varabilmesi için, Vancha ile birlikte onu çukurun üzerine doğru sürdüler. İçimizden herhangi birinin sahneye gitmek istediğini sanmıyordum; zaten bir süre hiçbirimiz kıılmadık. Sonra ise Debbie hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak kalasın üzerine çıktı ve çukuru geçti.

Ardından Alice hareketlendi. Ben de arkasından ilerledim. Kontrolüm dışında titriyor, dönüp kaçmak istiyordum. Bir süre önce, planımız geri teper ve Steve, Shancus'u öldürürse kendimi nasıl hissedeceğimi tahmin edebilirim sanıyordum. Hiçbir şey bilmiyormuşum meğer. Açıkçası, Steve'in gerçekten de yılan-çocuğu öldürebileceğini tahmin etmiyordum. S.R.'nin onu Steve'in oyun alanına sokmasına göz yummuş-tum çünkü vaftiz oğluma bir zarar gelmeyeceğinden emin-dim.

Şimdi ise Steve'in bir kez daha benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynadığına ve Shancus'u öldürdüğüne tanık oluyordum. İçimde tek bir istek vardı: Ölmek. Öldüğüm takdirde bu dayanılmaz acıyı hissedemez, utanamaz, suçluluk duyamazdım. Oğlunun gereksiz yere ölmesinin tek sorumlusunun ben olduğumu bilerek Evra ile göz göze gelmek zorunda kalmazdım.

Bu sırada Darius'u unutmuştuk. Onu öldürmemiştim; öz yeğenimi nasıl öldürebilirdim? Steve'in alaycı bir tavırla

yaptığı açıklamadan sonra, içimde alev alev yanan öfke anında sönmüvermişti. Onu çukurun diğer tarafında tek başına bırakmışım.

Evanna oğlanın yanı başında durmuş, bedenini saran iplerden –normal giysiler yerine ipleri tercih ediyordu– birinin ucuyla oynuyordu. Cadının duruşundan, Darius kaçmak istediği takdirde onu engellemeyeceği belliydi. Oğlan istese kolaylıkla kaçabilirdi; ama bunu yapmıyor, olduğu yerde titreye titreye duruyor, bizim onu çağırmamızı bekliyordu.

Nihayet Alice, gözlerindeki yaşları silerek yanıma geldi. “Onları Ucubeler Sirki’ne geri götürmeliyiz,” dedi, başıyla Evra ve Shancus’u işaret ederek.

“Birazdan,” dedim. Evra ile yüzleşeceğim anı düşünmek bile beni tedirgin ediyordu. Peki ya Shancus’un annesi Merla? Bu korkunç haberi ona ben mi verecektim?

“Hayır, şimdi,” dedi Alice otoriter bir tavırla. “Onları Harakat ve Debbie götürür. Biz ise buradan ayrılmadan önce bazı şeyleri açığa kavuşturmalıyız.” Işıklar altında minicik ve savunmasız görünen Darius’a baktı.

“Bu konuda konuşmak istemiyorum,” diye inledim.

“Biliyorum,” dedi. “Ama bunu yapmak zorundayız. Oğlan Steve’in yerini biliyor olabilir. Eğer nerede saklandıklarını öğrenebilirsek saldırıya geçmenin tam sırası. Hiç beklemedikleri bir anda onl...”

“Nasıl böyle şeyler düşünebiliyorsun?” diye fısıldadım öfkeyle. “Shancus öldü! Hiç umurunda değil mi bu?”

Yüzüme sert bir tokat attı. Afallamış bir halde gözlerimi kırıştırdım. “Sen bir çocuk değilsin Darren, bu yüzden çocukça davranmayı bırak,” dedi buz gibi bir sesle. “Shancus’un

ölmüş olması tabii ki umurumda; ama artık onu geri getiremeyiz ve burada durup yas tutarak hiçbir şey elde edemeyiz. Harekete geçmek zorundayız. Hızla alınacak bir intikam, bize az da olsa teselli verebilecek tek şey.”

Haklıydı. Burada oturup kendi halimize ağlamak hiçbir işe yaramayacaktı. Bize yapılanların öcünü almamız gerekiyordu. Çok zor olsa da, çektiğim ızdırabı bir kenara bırakıp Shancus’un bedeninin eve yollanması göreviyle ilgilenmeye koyuldum. Evra ve Debbie ile sirke dönmeyi değil, bizimle kalıp Steve’in peşinden gitmeyi istiyordu Harkat; ama birinin Shancus’u taşıması gerekiyordu. Bu görevi gönülsüzce de olsa kabul etti, ama Steve’in karşısına onsuz çıkmayacağımız konusunda söz verdirtti. “Sizinle yaşadığımız onca şeyden sonra... bu son yüzleşmeyi kaçıraramam. O iblisi cehenneme gönderdiğinizizde... yanınızda olmak istiyorum.”

Debbie ayrılmadan önce gelip bana sarıldı. “Böyle bir şeyi nasıl yapabildi?” diye sordu hıçkırı hıçkırı. “Bir canavar bile böyle bir şey yapamazdı.”

“O bir canavardan çok öte,” dedim ruhsuzca. Ben de ona sarılmak istiyordum ama kollarım hareket etmiyordu. O sırada Alice yaklaşıp Debbie’yi yanına çekti ve ona bir mendil verip kulağına bir şeyler fısıldadı. Bunun üzerine Debbie üzüntüyle burnunu çekip başını salladı ve Alice’e sarıldıktan sonra gidip Evra’nın yanında durdu.

Evra ayrılmadan önce gidip onunla konuşmak istiyordum ama aklıma ona söyleyecek hiçbir şey gelmiyordu. Eğer o benimle yüzleşmek isteseydi cevap verebilirdim belki, ama yerde cansız yatan oğlundan başka bir şey görecektim durumda değildi. Ölüler genelde uyuyormuş gibi görünürler; fakat Shancus öyle görünmüyordu. Her zaman enerji dolu,

hareketli bir çocuk olmuştı ve şimdi o halinden eser yoktu. Ona bakan herhangi biri, ölmüş olduğundan bir an için bile şüphe etmezdi.

Evra ve Debbie, Shancus'un bedenini kalın ve gri kollarında nazikçe taşıyan Harkat ile birlikte gidene kadar olduğum yerde dikeldim. Sonra yere çöküp uzun bir süre boş gözlerle etrafıma bakındım; geçmişi, bu binaya ilk ziyaretimi düşünüyor, salonu ve anılarımı acılarımla arama bir bariyer çekmek için kullanıyordum.

Bir süre sonra Vancha ve Alice yanıma yaklaştılar. Kendi aralarında ne kadar zamandır konuşuyorlardı bilmiyorum, ama önümde durduklarında gözyaşlarını silmişlerdi ve harekete geçmeye hazır görünüyorlardı.

"Oğlanla ben mi konuşayım yoksa bunu sen mi yapmak istersin?" diye sordu Vancha.

"Fark etmez," dedim iç geçirerek. Sonra hâlâ Evanna'nın yanında duran Darius'a bakıp, "Ben yaparım," dedim.

"Darius," diye seslendi Alice. Oğlan ismini duyar duymaz başını kaldırdı. "Buraya gel."

Darius doğruca çukura doğru ilerleyip kalasın üzerine çıktı ve yürümeye başladı. Dengede durmayı mükemmel beceriyordu. Bunun, damarlarındaki vampanez kanıyla ilgili olduğunu düşündüm; Steve oğluna kendi kanının bir kısmını vermiş, onu bir yarı-vampaneze dönüştürmüştü. Bu düşünce, bende oğlana karşı yeniden bir nefret duygusu uyandırdı. Parmaklarım, onun boğazına yapışma isteğiyle kaşınıyordu şimdi...

Fakat sonra yeğenim olduğunu öğrendiğinde yüzünün aldığı ifadeyi hatırladım –şok, dehşet, kafa karışıklığı, acı ve

pişmanlık vardı bu ifadede– ve içimdeki nefret geldiği hızla kayboldu.

Darius doğruca yanımıza geldi. Korkuyorduyrsa bile, ki korkuyor olmalıydı, bunu iyi gizliyordu. Durup önce Vancha'ya, sonra da Alice'e baktı. Son olarak da bana çevirdi gözlerini. Şimdi onu yakından incelediğimde, ailevî bir benzerlik görebiliyordum. Bunun üzerine kaşlarımı çattım.

“Sen daha önce gördüğüm çocuk değilsin,” dedim. Darius ne demek istediğini anlamamıştı. “Bu kasabaya ilk geldiğimde, eski evime gittim,” diye açıklamaya koyuldum. “Çitin arkasından baktığımda Annie'yi gördüm. Çamaşırları topluyordu. Sonra sen gelip ona yardım ettin. Ama o sen değildin. Açık renk saçları olan toplu bir çocuktuk o.”

Kısa bir süre düşünen Darius, “Oggy Bas,” diye cevap verdi. “Arkadaşım. O günü hatırlıyorum. Ben ayakkabılarımı çıkarırken, onu anneme yardıma yolladım. Oggy benim bir dediğimi iki etmez.” Sonra ise tedirgin bir halde dudaklarını ısırdı ve bizlere bir kez daha sırayla bakarak, “Bilmiyordum,” dedi. Bir özür değildi bu, sadece bir olguyu dile getiriyordu. “Babam bana vampirlerin kötü yaratıklar olduklarını, senin de onlar içinde en korkuncu olduğunu söyledi. ‘Zalim Darren, akıl hastası Darren, bebek katili Darren’ diyordu sana. Ama soyadından hiç bahsetmedi.”

Evanna da Darius'un ardından yanımıza gelmişti ve etrafımızda dolanıyor, bizleri birer satranç taşıymışız gibi inceliyordu. Onu görmezden geldim; onunla daha sonra hesaplaşacaktım.

“Steve sana vampanezerler hakkında ne söyledi?” diye sordum Darius'a.

“Vampirlerin insanları öldürmelerini engellemek istediklerini söyledi. Yüzyıllar önce kavimden ayrılmışlar ve o günden bu yana da insanların katlini engellemek için savaşıyorlarmış. Beslenmek için insanların kanını emdiklerinde, sadece hayatta kalacak kadar içiyorlarmış.”

“Ve sen buna inandın, öyle mi?” diye sordu Vancha.

“O benim babamdı,” diye cevap verdi Darius. “Bana hep çok iyi davrandı. Onu hiç bu geceki gibi görmemiştım. Anlatıklarından şüphe duymak için bir sebebim yoktu.”

“Ama artık duyuyorsundur,” dedi Alice.

“Evet. O kötü biri.” Bunu der demez de gözyaşlarına boğuldu; duygularını daha fazla gizleyememişti. Babasının kötü kalpli biri olduğunu kabullenmek, bir çocuk için hiç de kolay olmasa gerekti. İçimdeki ızdırap ve öfkeye rağmen, oğlana acımadan edemedim.

Darius’un tekrar konuşabilecek hale gelmesini bekledikten sonra, “Peki ya Annie?” diye sordum. “Steve onu da bu tür yalanlarla kandırdı mı?”

“Annie hiçbir şey bilmiyor,” dedi Darius. “En son ben doğmadan önce konuşmuşlar. Ona babamla görüştüğümden hiç bahsetmedim.”

Bunu duymak beni biraz olsun rahatlatmıştı. Bir an için Annie’nin yıllar boyu Steve’in yanında yaşadığını, tıpkı onun gibi içi nefret dolu, kötü niyetli biri haline geldiğini düşünüp dehşete kapılmıştım çünkü. Bu karanlık vahşetin bir parçası olmadığını bilmek harikaydı.

“Ona vampir ve vampanezer hakkındaki gerçekleri sen mi söylersin, yoksa bunu ben mi yapayım?” diye sordu Vancha.

“Her şey sırayla,” diye araya girdi Alice. “Babanın nerede olduğunu biliyor musun Darius?”

“Hayır,” dedi Darius üzüntüyle. “Onunla hep burada buluşuyorduk. Üssünü buraya kurmuştu. Başka bir saklanma yeri varsa da ben bilmiyorum.”

“Kahretsin!” diye hırladı Alice.

“Hiçbir fikrin yok mu?” diye sordum. Darius bir süre düşünüp başını iki yana salladı. Göz ucuyla Vancha’ya baktım. “Ona gerçekleri anlatır mısın?”

“Tabii.” Vancha hemen ona doğruları anlatmaya girişti. Kanını içtiği insanları öldürenlerin aslında vampanezler olduğunu söyledi Darius’a; ama taraflı görünmemek için bir yandan da kuzenlerimiz hakkında çeşitli detaylar veriyor, bir insanın tüm kanını emdiklerinde o kişinin ruhunun bir kısmını kendi bünyelerinde yaşattıklarını, bu yüzden yaptıklarına cinayet gözüyle bakmadıklarını anlatıyordu. Onurlu yaratıklardı. Hiç yalan söylemezlerdi. Aslında bilerek kötülük yapan yaratıklar değildiler.

“Anlamadığım bir şey var,” dedi Darius kaşlarını çatarak. “Eğer vampanezler yalan söylemiyorlarsa, babam nasıl sürekli yalan söylüyordu? Ayrıca bana ok tabancası kullanmayı öğretti o; ama siz vampanezlerin bu tip silahlar kullanmadıklarını söylüyorsunuz.”

“Bağlı oldukları kurallar gereği böyle şeyler yapmamaları gerekiyor,” dedi Vancha. “Başka hiçbir vampanezin bu kuralları çiğnediğini görmedim ve duymadım. Ama lordları bu kuralları takmıyor. Ona öylesine tapıyorlar ya da ona karşı çıktıkları takdirde başlarına geleceklerden öylesine korkuyorlar ki, vampirlere karşı üstünlük sağladıkları sürece Steve’in ne yaptığına hiç karışmıyorlar.”